

New York Timesi bestsellerite autor

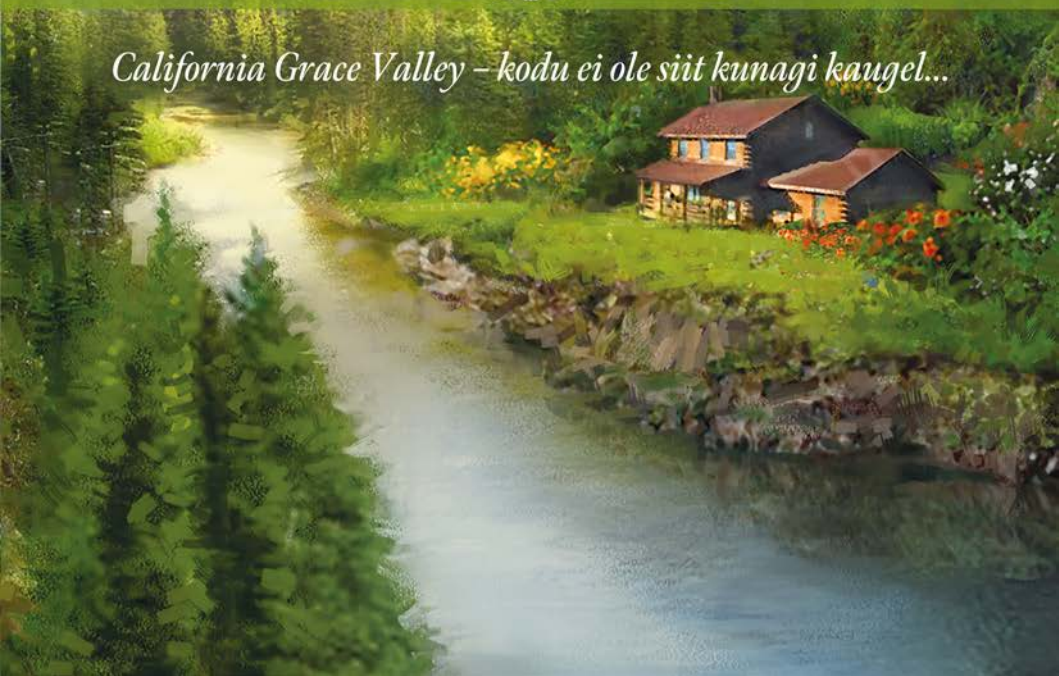
ROBYN CARR

Jõekallastel

California Grace Valley – kodu ei ole siit kunagi kaugel...

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Down by the River
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10433523
ISBN 978-9949-87-143-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

Doktor June Hudson ärkas telefonihelina peale. Väljas oli veel kottpime, aga kell, mida ta vaatama pöördus, näitas juba 6.15. Nähtavasti oli ta sisse maganud. Ta vajutas juhtmeta telefoni nupule. „June Hudson.“

„Kes see mees oli?“ tahtis tema kaheksakümne nelja aastane tädi Myrna teada.

June kiikas üle öla mainitu poole. Jim. Mees haigutas laialt ja hakkas rinda kratsima. Ahaa! Järelikult polnud June teda unes näinud. Luust ja lihast mees oli pärast pikka eemalolekut taas tema kõrval.

Tädi Myrna polnud ainuke, kes June'i salakallimast midagi ei teadnud. Kui välja arvata paar erandit, oli kogu linna teadmatuses hoitud. June pidi hakkama ohtralt selgitusi jagama.

„Tema nimi on Jim ja ma tutvustan teda sulle esimesel võimalusel, tädi Myrna. Loodetavasti juba täna hommikul. Luban, et kiidad ta heaks.“

„Kust ta pärit on? Millega ta tegeleb?“

Ma ei ole selles veel selgusele jõudnud, mõtles June. „Hiljem, kul-lake. Üksikasju on liiga palju ja ma pean hakkama tööle sättima. Varsti näeme!“

Ta katkestas kõne ja pani telefoni tagasi öökapile. Ta vaatas Jimi poole, vangutas pead, ohkas ja naeratas. Telefon helises jälle. „Ma ei ole valves,“ rehmast June. „Las kõne läheb automaatvastajasse.“

Jim kergitas lõbusalt kulmu. „Liiga palju üksikasju?“ osatas ta.

„Jah, ja me peame arvatavasti kõik välja mõtlema.“ Eeva-ülikonnas June hüppas voodist välja. „Lähem duši alla. Kas kuulak-sid palun teateid? Kui keegi helistab erakorralise abipalvega, too telefon minu kätte. Eks?“

Köögist kostis June'i isa hää l nii tõetruult, et June võpatas ja varjas end linaga. Elmer Hudson oli üks vähestest teadajatest, kuid temagi polnud kõigega kursis. „Noh, ajasid herilasepesa kihama?“ naeris Elmer kähiseva häälega. „Arvan, et joon tänase hommiku-kohvi kohvikus, võib-olla toimub midagi põnevat.“

„On alles tegelane, eks?“ nentis Jim.

„Kogu aeg saab naerda.“ June krimpsutas nägu. „Proovi mingi-sugune hea lugu välja mõelda, kuni ma pesus käin.“

Dušivee soojenemist oodates silmitses June end peeglist kül-gvaates. Tema vöökoht oli kadumas.

Aasta tagasi oli ta olnud kolmekümne seitsme aastane linnaarst, vallaline ja ainsagi väljavaatateta mehele saada. Kuus kuud tagasi, olgugi et tal oli tekkinud kuum austaja, oli ta kindlalt uskunud, et jääb lastetuks. Mõne kuu eest oli austaja tõsiselt võetavamaks muu-tunud ja meeleheitlike hüvastijättude käigus armuavaldusi pomi-senud. Kaks nädalat tagasi oli June'i kõht olnud suhteliselt lame, ent kohe, kui ta sai teada, et on neljandat kuud rase, oli keskoht hakanud püksivärvlit pigistama. Ja umbes samal hetkel, kui Jim jää-davalt koju naasis, puhkes June õitsele. Nüüd oli tal armas ümar kasvav kõhuke.

Eelmise päeva õhtul, nädalavahetusel toimunud lõikusfestivali lõpusirgel, kui viimased pillerkaaritajad tantsu vihtusid, oli mees ootamatult välja ilmunud. Oli tunne, justkui oleks kogu festival ja linn haihtunud ning nemad maailmas kahekesi: embamas, puudu-tamas, suudlemas. Ja siis, vaevumata tulijat korralikult tutvusta-magi, olid nad võimalikult kiiresti sääred teinud. Eriti naiivne neist. Linn ei olnud õhku haihtunud, vaid neid pingsalt jälginud.

June kuulis taas telefonihelinat ja taipas, et sel hommikul helistab talle kogu linn, et fakte uurida. Ta pidanuks olema tänulik, et kõnevool polnud alanud juba eelmisel õhtul.

Tõde – mida nad ei kavatsenud kellelegi avaldada – seisnes selles, et June oli kohtunud Jimiga möödunud kevadel, kui maskeeriringus mees ühel hilisõhtul tema kliinikusse haavatud mehe tõi ja tohtrit relvaga sihtis, kuni too tema kamraadi õlast kuuli välja noppis. Sisetunne oli June'ile reetnud, et suurt kasvu nägus ja säravate sinisilmadega mees ei ole kurjategija, ehkki kahtlemata võis selline mulje jääda. Varsti pärast seda – umbes samal ajal, kui June temasse ülepeakaela armus – oli mees tunnistanud tõde: et on narkopolitsei salaagent, kes töötab kaugel mägedes ühes kanepifarmis, kus plaaniti lähiajal haarang korraldada. Pärast haarangut saadeti Jim veel viimast tööülesannet täitma, enne kui ta võis eduka õiguskaitseskarjääri lõpetada ja pensionile minna. Ei June'il ega Jimil olnud aimugi, et nad olid juba beebi eostanud.

Väikelinna arst June, keda oli kasvatanud isa, eelmine linnaarst, mõtles alalõpmata teiste inimeste tervisele ja heaolule. Hoolimata sellest, et ta oli kogenud iiveldust, uimasust ja nutusööste – mis olid talle uudsed –, ei kahtlustanud ta midagi. Selleks ajaks, kui ta kirjeldas oma sümptomeid äripartner John Stone'ile, oli ta juba tükk aega rase olnud.

Ta astus duši alt välja, kuivatas end rätikuga ja läks magamistuppa. Ta sidus rätiku enda ümber. Märjad juuksed langesid tilkuvate kiharatena õlgadele. „Mäletad, kuidas ma sulle vahetult enne su viimast tööülesannet tunnistasin, et ma arvatavasti ei saagi lapsi?“

„Mäletan,“ noogutas Jim. Ta istus voodis, lina vööni tõmmatud, ja hoidis käes kohvitassi. June'i kollitõugu koer Sadie, keda harilikult ei lubatud voodisse, oli voodijalutsis kerra tõmbunud. Kui koer pea tõstis, et perenaist silmitseda, oli tema näoilme kuninglik. „Nii palju siis sellest,“ kohmas mees.

„Olin siis juba rase. Sain sellest praegu aru.“

„Arsti kohta pole sa just kuigi tähelepanelik.“

„Noh, teiste suhtes olen. Kas tegid kohvi?“

„Mhmh. Ühtlasi väänasin Sadie muru peal välja ja andsin talle süüa.“

„Sinust võib asja saada. Aga enne kui end liiga mugavalt tundma hakkad, pead minuga linna tulema. Saad uute inimestega tuttavaks. Meil ei ole aega raisata.“

„Miks nii?“

June paotas aeglaselt rätikuhõlmu. Seal see oli: esiletungiv kumerus, mis töötas juba lähiajal söögi järele kisendada. Jimi pilk muutus soojaks, kui ta June'i uut kehavormi silitas. „Sul on aeg minu pere ja sõpradega tuttavaks saada,“ selgitas naine.

„Võib-olla võtad vaba päeva,“ pakkus mees. „Võiksime sõita Renosse või Tahoe järve äärde. Abielluda.“

Järsku muutus June'i nägu seletamatult kuumaks. *Abielluda?* Kohe? Mida ta Jimist õieti üldse teadis, peale asjaolu, et armastab teda hullupööra ja et mees norskab? Väga palju oli endiselt teadmata. June ei kavatsenud abielluda, enne kui on rohkem üksikasju teada saanud.

Aga ta ei soovinud alustada suhet halva maiguga ega rüütelikku ettepanekut tagasi lükata. Ta kummardus voodi kohale ja kin kis mehele põgusa musi. „Nüüd on juba hilja tagasihoidlik olla, Jim. Ütle, kuidas me oma... *kuramaaži* kirjeldame? Nii-öelda.“

Mees hõõrus nimetissõrme nukiga June'i põske. „Olen märganud, et mida vähem valesid, seda lihtsam on varjata. Proovime nii. Varem töötasin ida pool õiguskaitstes ja nüüd tulid läände pensionipõlve pidama. Me kohtusime eelmisel varakevadel, kui juhuslikult sellesse piirkonda sattusin ja pakkusin sõbrale küüti kliinikusse, et tema pisivigastust tohterdataks.“

„Aga ta oli kurjategija! Uimastikasvataja!“

Jim kehtas õlgu. „Jah... aga me olime sõbrad. Või vähemalt nii ta arvas.“

„Ah et nii see käibki,“ kostis June. Ta istus voodil, jalad enda all konksus, nagu tütarlaps, kes ootab loo jätkumist. Telefon helises, mispeale mõlemad vakatasid ja jäid kuulama. Automaatvastajast kostis doktor John Stone'i hääl. „Hei, June! Mõtlesin, kas võtad

päeva vabaks. Või vähemalt hommiku. Saan kliinikus üksi hakka, kui sul on... ee... muudki teha. Hehehee!”

„Ninatark!” pomises June endamisi. Ja siis: „Niisiis, härra Post, millega te õiguskaitstes täpsemalt tegelesite?”

„Kahekümne aastaga... jõuab natuke kõike. Viimastel aastatel peamiselt paberitööga.”

„On see tõsi?” küsis June.

Jim noogutas. „Paraku küll.”

„Ja mis sind siia tõi?”

„Otsisin kohta, kus paikseks jääda. Grace Valley võinuks jääda sõelale isegi siis, kui ma poleks kohalikku arsti armunud.”

„Tead,” oli June pahviks löödud, „sa oled selles väga osav.”

Mees kummardus lähemale. „Olen professionaal. Või õigemini olin.”

„Kuidas ma aru saan, millal sa mulle valetad?”

Jim küünitas June'i järele, pani käe tema kaelale märgade juuste alla ja surus ta enda vastu. Ta suudles naist õrnalt. „Mingil seletamatul põhjusel oled sa minust alati tõde teadnud. Peale sinu kehtib see vaid minu õe Annie kohta.” Mees naeratas. „Aga mu tunded sinu ja tema vastu on erinevad.”

„Noh, see on kergendus.” June hüppas voodist maha. „Võid duši alla minna. Ja tee ruttu. Asume teele, enne kui linnarahvas meie kulul veel rohkem nalja saab.”

June ja Jim sõitsid June'i väikese pikapiga linna poole. Istmel, kus harilikult peesitas Sadie, oli Jim, ja kuna June ei mõelnudki koera tagaistmele paigutada, oli loom nende vahele litsutud. June valis mobiilil Johni numbri.

„Tahtsin lihtsalt teavitada, et olen teel linna ja võtan oma... oma... võtan Jimi kaasa, et kõik saaksid ta üle vaadata ja talle heakskiidutempli lüüa.”

„Tohoh, June!” teeskles John haavumust. „Minu arvates ei puutu sinu mehevalik kellessegi teisesse.”

„Oleks see vaid nii,” kostis June ja puhkes tahtmatult naerma.

Ta aeglustas kurvi peal sõitu ja märkas maantee ääres tungrauaga üles tõstetud veokit, millel puudus vasak tagumine rehv. Sõiduk oli vana, täis kompe ja kaste ning seal leidis ka paar lastemadratsit. Kaks väikest last, poissi või tüdrukut, kes polnud terve igaviku juuksurisse sattunud, seisis pikapi taga. Nad nägid välja räbaldunud ja mustad ning haleda ilmega. Neil polnud jakki seljas, ehkki hommikune õhk oli külm. Kui nad olid alariietatud, siis võisid nad olla ka alatoidetud.

Perekonna vara peal polnud koormakatet ja taevas olid ähvardavad pilved. Oli oktoobrikuu, varsti pidid algama talvised vihmajärgid, mis ei leevene enne hiliskevadet.

Tagasihoidlikult varustatud perekond, kelle kogu maine vara oli veokisse laaditud, üritamas leida paika, kus puhtalt lehelst alustada, oli orgu ümbritsevatel maanteedel tavaline vaatepilt. Külmade ilmadega lakkas palgivedu ja aeglustus ehitustegevus. Farmid lubasid ajutistel töölistel lahkuda ning inimesed pidid äraelamiseks osariigilt ja maakonnalt abi otsima.

„Pagan!“ pomises June ja võttis hoo maha. „Anna meile veidi lisaiega, John. Teeme korraks peatuse. Siin on tühja rehvinga veok ja perekond, kes võib abi vajada.“

„Tule rahulikult, June. Me ei ole veel kõiki õhupalle täis puhunud.“

„Ära mõtlegi...“

„June, tõmba ruttu tee äärde!“ ütles Jim. „Mulle tundub, et keegi on haige.“